

Der. De ville paa sædvanlig Maade blive optagne i Tillæg C.

Den første Sag paa Dagsordenen var:
Æneste Behandling af „Forflag til Lov om Lønninger ved Telegrafvæsenet.“

(3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 1810; Lovforslaget, som vedtaget af Landstinget, findes i Tillæg C. Sp. 225 ff.; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 871 ff.)

Foruden det i Erklæringen opførte Ændringsforslag var der stillet følgende:

M. M. I. A. Hansen, Chr. Hansen, S. A. Hansen, N. B. Jensen, Jørgensen og C. Rasmussen:

Vedtages Udvalgs-Flertallets Forflag, affattes § 1. Afsnit B. saaledes:

For Overtelegrafisterne, hvis Antal fastsættes ved Finantsloven:

for Halvdelen. . . . . 2,000 —
for Halvdelen. . . . . 1,800 —

Naar Tallet 2 ikke op i det samlede Antal, tillægges der det overstyvende Nummer den højeste Lønningsfats.“

Ændringsforslagene og Lovforslaget fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (S. A. Hansen): Nærværende Lovforslag er, som det erede Thing bekendt, tilbageendt fra Landstinget, idet det i dette Thing er undergaaet forskellige Forandringer. Forinden jeg imidlertid gaar over til at omtale disse Forandringer, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger angaaende den Fremstilling, Udvalgets Flertal har givet i en Indledning til Erklæringen om dets Betragtning af vort Embedsvæsen i det Hele taget. Jeg kan meget vel forstaa, at det erede Thing har kunnet blive noget overrasket ved at finde en saadan Udvikling i Erklæringen, men Udvalgets Flertal har ment at burde fremkomme med den, da en ganske lignende Betragtning, kun set fra et helt andet Standpunkt, er opført i Landstingsudvalgets Betænkning over denne Lov. Dette har overrasket Udvalgets Flertal her, idet der efter vor Opfattelse ikke har været nogen Anledning til ved dette Lovforslag at komme ind paa en saadan almindelig Betragtning af hele Embedsvæsenet. Efter at Udvalgets Flertal her havde modtaget Sagen, og, som det burde, gjort sig bekendt med, hvad der i den Anledning er påseret i Landstinget, have vi efter vor Opfattelse fundet den Udvikling, der i det nævnte Thing er givet af vort

Embedsvæsen, saa fuldstændig urigtig, som vel tænkes kan, og vi maatte derfor betragte det som en Pligt for os at gjøre vor Betragtning af det samme Forhold gjældende i vor Erklæring. Det er saaledes ikke os, der har bragt dette Spørgsmaal frem ved nærværende Sag, men det er Landstinget, som har gjort det, og som derved har nødt os til at komme ind paa at fremsætte vor Betragtning, der gaar aldeles i modsat Retning af den, der er gjort gjældende af Udvalget i Landstinget. Hvad jeg her fremsætter paa Udvalgets Flertals Vegne, er derfor ikke paa nogen Maade en Undskyldning for, at vi have bragt Spørgsmaalet frem, men det er en Forklaring af, hvad der har nødt os til at komme dermed her og at komme dermed i den Form, hvori det er kommet. Hvad vi have fremsat, er fra vort Standpunkt et naturligt og ligefrem nødvendigt Modstykke til den Betragtning, der er gjort gjældende om det samme Forhold i det andet Thing. Dette til Forklaring af, hvad der har foranlediget og nødt os til at komme med denne vor Betragtning paa dette Sted.

Hvad selve Sagen angaar, skal jeg bemærke, at Landstinget har indsat Bestemmelser om fast Ansættelse og Pensionsberettigelse for forskellige af de Bestillingsmænd, om hvem denne Lov handler. Allerede ved en tidligere Forhandling om dette Spørgsmaal under en anden Sag, har der her i Thinget løstet sig flere Stemmer imod at udvide de fgl. Ansættelse og Pensionsberettigedes Antal ud over, hvad det allerede nu er. Man har tvertimod ment noget at burde stræbe efter at gaa i den modsatte Retning, fordi den ganske urimelige Pensionslov, vi have, holdes saa fast fra Regeringens og fra den anden Side, og fordi vi ikke kunne erkende, at det i det Hele er tjenligt, at man giver en saadan Pensionslov en yderligere Anvendelse, end Tilfældet allerede er. Udvalgets Flertal foreslaar derfor at udstemme af Lovens de Bestemmelser, der angaa kongelig Udnævnelse og Pensionsberettigelse for forskellige af de Personer, hvorom der er Tale, og, forsaavidt dette Forflag vedtages, vil der fremdeles kun være en Embedsmand her, som faaer kongelig Ansættelse og Pensionsberettigelse, nemlig Bestyreren af Kjøbenhavns Station. Jeg skal ikke yttre videre herom for Diebliffet, thi jeg antager, at jeg ikke behøver at fremsføre den Begrundelse af vort Forflag, som kunde gives, idet vistnok samtlige erede Medlemmer, hvorledes de end betragte Sagen, ere lige saa fuldt paa det Stene med, hvad der maa tale for Forlaget, som med, hvad der maa tale derimod. Jeg antager desuden, at det erede Mindretal vil fremsætte sine Grunde for, at Udvalgets Flertalsforflag efter dets Formening ikke bør vedtages. — Flertallet har derimod stillet Forflag til en Forbedring i Lovforslagets § 1 under Afsnit B, hvorom jeg skal sige et Par Ord. Det, som Flertallet her foreslaar, er at indsette, hvad